

opusdei.org

Prelato laiškas (2017 m. birželio 4 d.)

Šeimos, kurios padeda kitoms šeimoms. Prelatas kviečia prispildyti vilties ir su kūrybingumu prisidėti saugojant bei puoselėjant krikščionišką šeimą.

2017-06-11

Mylimiausieji, tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Kaip priminė pastarasis Generalinis kongresas[1], paskutiniaisiais dešimtmečiais šeima įgyja ypač

didelę svarbą tarp Bažnyčios, ir, dėl to, tarp Prelatūros prioritetų. Šiame laiške norėčiau dar kartą, trumpai, sutelkti dėmesį šiam itin skubiam ir būtinam apaštalavimui.

Akivaizdu, kad šiomis dienomis daugelis asmenų tik kaip vieną iš daugelio galimybių vertina arba netgi lyg atgyveną kvestionuoja tai, kas iš tiesų yra Dievo mintis dėl vyro ir moters susivienijimo. Vis dėlto, turime prisipildyti vilties: šviesos sklidina tiesa apie šeimą yra Dievo įrašyta žmogaus širdyje, todėl netgi viduryje audrų visada atsivers kelias.

Kiekviena šeima, stengdamasi ir trokšdama eiti pirmyn vieninga, „dar kartą paveda pasaulį vyro ir moters sandorai su Dievu“[\[2\]](#).

Apmąstydamas šią tikrovę prisimenu šv. Josemaria žodžius: „Krikščionio užduotis – paskandinti blogį gėrio gausoje. Reikia ne neigiamų kampanijų, ne priešiško.

Atvirkščiai, gyventi teigimu kupiniems optimizmo, jaunystės, džiaugsmo ir ramybės; supratingai žvelgti į visus – ir sekančius Kristumi, ir paliekančius Jį ar nepažįstančius Jo. Tačiau supratimas reiškia ne šalinimąsi ar abejingumą, o aktyvumą“[3]. Nepraraskime giedros ir jėgų skūsdamiesi sunkumais, kuriuos patiria šeima ir pati šeimos institucija. Stenkimės saugoti ir puoselėti, su tvirtumu ir profesionalumu, krikščionišką šeimą. Ji yra ne tik mūsų, tačiau priklauso Dievui ir kartoms, ateinančioms ir ateisiančioms.

Šeima ir santuoka yra šventumo kelias: „Juokiesi, kad sakau, jog turi „pašaukimą santuokai“? Iš tiesų turi kaip tik pašaukimą“[4]. Pašaukimas į šventumą, kuris yra laimė. Šeima yra meilės gimtinė; tai pirmoji vieta, kurioje patiriame, kad Dievo Meilė yra mūsų gyvenimo dabartis, nepaisanti galėjimo padaryti ar

liautis darius: „Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo“ (1 Jn 4,19). Tėvystė ir motinystė kalba mums apie tai, kas esame, kiekviena ir kiekvienas: Dievo dovana, Meilės vaisius. Tūkstančio sunkumų viduryje, galinčių kilti šeimos gyvenime, žinoti save ir kitus esant Dievo dovana skatina labiau juos mylėti. Visuomenei vis labiau reikalinga ši besąlygiška meilė.

Šiandien dar labiau nei kitais laikais, visuotinai matyti skuba padėti su dideliais sunkumais susidūrusioms šeimoms. Negimstama mokant būti tėvu ar motina, vyru ar žmona: svarbu ugdytis ir padėti ugdytis kitiems sutuoktiniams bei tėvams. Šeimos, kurios padeda kitoms šeimoms! Su šeimyninio gyvenimo teikiama patirtimi įmanoma veiksmingai bendradarbiauti šiame beribiame lauke gailestingumo darbo, koks yra *pamokyti nemokantį*. Vengiant „paskaitų skaitymo“, su

natūralumu, kiek daug galima padaryti gerai paruošiant sutuoktinius ir palydint neseniai susituokusius arba tuos, kurie patiria sunkumus! Be to, kartais sunkumus patirianti šeima galėtų būti ir vieno iš jūsų šeima. Tai bus laikas atverti širdį ir leisti padedamiems, su tuo pačiu paprastumu, su kuriuo palaikydavote kitus.

Galvokite, su didele širdimi, kaip padėti atsidūrusiems vadinamosiose nereguliariosiose situacijose. Popiežius Pranciškus darsyk patvirtino, kad doktrina nekinta^[5], tačiau ragina daugiau dėmesio skirti tiems broliams ir seserims, kuriuos tikslinga palydėti dar glaudesniu žvilgsniu, su šiluma ir įžvelgimu, kuris įgalintų, Dievo malonės dėka, įveikti tas situacijas.

Žvelkime į dialogą tarp Jėzaus ir samarietės (plg. Jn 4,1-45). Toji moteris, nors ir nutolusi nuo Dievo,

pradėjo melstis pati to nesuvokdama: ėmė kalbėtis su Dievu, kuris išėjo jos pasitikti ir vedė ją pamažu, kol jos gyvenimo istorija išryškėjo savo tikrojoje šviesoje. Samarietė nepasilieka viena su savo žaizda: stojasi mylinčiame žvilgsnyje Dievo „visokios paguodos“, „kuris guodžia mus kiekvienne sielvarte“ (2 Kor 1,3-4). Viešpats kviečia mus būti visiems šiems asmenims – nepaisydamas mūsų menkumo ir varganumo – Jo artumo ir paguodos skleidėjais.

Svarbu, kad visada gebėtume prisiartinti kuo anksčiau: „Mokymasis mylėti nėra kokia nors improvizacija (...). Kiekvienas asmuo santuokai iš tikrųjų rengiasi nuo gimimo“[\[6\]](#). Primenu jums, kad apaštaliniuose užsiėmimuose su jaunais žmonėmis pravartu aptarti grožį apaštalinio celibato, o taipogi ir pašaukimo kurti krikščionišką šeimą, su kūrybingumu pristatant įvairius

draugystės ir santuokos aspektus[7],
pasitelkiant šeimų liudijimus,
šeimyninį ugdymą nesusituokusiems,
konferencijas, vaizdinę medžiagą,
skaitymus, užsiėmimus mokyklų
tėvams; bendradarbiaujant
parapijose, skatinant pramogas,
kurios galėtų duoti pradžią
būsimoms krikščioniškoms šeimoms
ir t.t.

Tie, kurie labiau tiesiogiai esate
atsakingi už ugdymo veiklą,
mąstykite, kad pagerėjimas
kiekvienoje šeimoje turi daugybinių
poveikį visuomenei. Krikščioniškos
šeimos patrauklumas užkrečia:
„Liudijimu bei žodžiais šeima kalba
kitiems apie Jėzų, taip perteikdama
tikėjimą, budindama Dievo troškimą,
rodydama Evangelijos ir jos siūlomos
gyvensenos grožį“[8].

Patikėkime tyliam ir vaisingam
Šventosios Dvasios veikimui šią

giedrą ir beribę šeimos užduotį. Su
visa meile jus laimina

jūsų Tėvas

Roma, 2017 m. birželio 4 d.,
Šventosios Dvasios atsiuntimo
išskilmė

.....

[1] Plg. Pastoracinis laiškas, 2017 m.
vasario 14 d., n. 21 ir 31.

[2] Popiežius Pranciškus, Audiencija,
2015 m. rugsėjo 2 d.

[3] Šv. Josemaria, *Vaga*, n. 864.

[4] Šv. Josemaria, *Kelias*, n. 27.

[5] Plg. Popiežius Pranciškus, ap.par.
Amoris laetitia (2016 m. kovo 19 d.),
n. 300.

[6] Popiežius Pranciškus, *Amoris
laetitia*, n. 208.

[7] Plg. Pastoracinis laiškas, 2017 m. vasario 14 d., n. 25.

[8] Popiežius Pranciškus, *Amoris laetitia*, n. 184.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2017-m-birzelio-4-d/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2017-m-birzelio-4-d/) (2025-08-05)